

S Z Á N T Ó D Á N I E L

DORIAN

TÜNDEKARD

ALEXANDRA

5. FEJEZET

A KIREKESZTETTEK

Különös ábrázatú gyerekek, nők és férfiak mellett haladtak el. A lány – akiről időközben kiderült, hogy Christinának hívják – ráparancsolt a két megtermett testőrére, hogy fogják meg Rowenát, és menjenek vele előre a vájatban. Dorian és Vukrah' kissé lemaradva, a falak mellett sorban álló és a menetelés közben őket figyelő sziklalakók tekintetével kísérvé követték őket. Egy kisfiú megemelte a kezét, és integetett nekik. Dorian biccentett válaszképp, de a fiú rá se hederített, csak rázta a kezét, egészen addig, amíg el nem kanyarodtak. A következő fordulóban több olyan embert is látott, akiknek hiányzott valamelyik végtagjuk. Igyekezett nem megbámulni őket, de nehezeére esett leplezni azt az őszinte döbbenetet, amely fokozatosan eluralkodott rajta. Egy pillanatra nem bírt

ellenállni a kísértésnek, megállt, és alaposan megfigyelte a Kirekesztetteket; az arcukra tapadó sápadt bőr olyan benyomást keltett, mintha már nem is élnének. Letagadni sem tudták volna, hogy régóta a hegyvidék rabságában élnek, kopott ruhájukon ökölnyi nagyságú lyukak tátongtak, és valamennyien szomorú, reménytelen pillantással méregették. Fel sem bírta ép ésszel fogni, milyen embertelen körülmények között tengődtek ilyen hosszú időn keresztül. Egy másik világ volt ez, egy ismeretlen, sötét hely, egy életre kelt rémálom, mely testet öltött, és most vézna karjaival megragadta, hogy lássa: a szenvedés és nélkülözés mindvégig ott bujkált a világban. Akár egy víztükör: egyik oldalán a nap sugaraiban fürdő melegség, de a fodrozódás alatt a torz valóság köszöntött vissza rá. Pislantott egyet. A szeme elé táruló látvány befészkelte magát az elméjébe, mely szivacsként szívta magába a tapasztalatokat. Érezte, hogy többé nem lesz képes szabadulni tőle soha. Vukrah' taszított rajta egyet. Megemelte a lábát. Jobb. Bal. Jobb. Bal. Egy másik kisfiú révedező tekintettel követte a mozgását. Arcán boldog mosoly terült szét. Szinte látta a száját, ahogy azt súgja: „*Tünde, micsoda csodás teremtmény!*”

Sokáig sétáltak előre, hol szűkebb, hol széles vájatokon haladtak át, de az egyik szakasztott mása volt a másiknak. Kis idő elteltével Dorian úgy döntött, hogy megszorozza a lépéseit, és Christina mellé érve elköhintette magát.

– Nem hittem volna, hogy... ilyen állapotban vannak.

– A hit semmit sem ér egy ilyen helyen – felelte a lány közömbösen. – Szabadon elmehetnének, de egyiküknek sem akarózik útnak indulni. Félnék tőle, hogy odakint valami rosszabb várja őket.

– Rosszabb *ennél*? – szaladt ki Dorian száján.

– Igen. Az elterjedt szóbeszéd, hogy úgy mondjam, nagy riadalmat keltettek. Egyesek szerint az Árnyak a Zorakk-hegységnél örök életre kötelezik a rabszolgáikat. Nos, azok, akik itt élnek, rettegnek tőle, hogy az elmúlás soha nem szabadítja fel őket a nyomor alól.

Az egyik idős férfi bozontos bajusza megemelkedett a szája sarkánál. Fogatlan mosolya olyan volt, akár egy kísértet.

– Sokukat betegség gyötri – mondta a lány, mikor észrevette, hogy mit néz. – Egy ideig próbáltuk számon tartani a népességünket, de lehetetlen feladatnak bizonyult.

– Mitől halnak meg? – kérdezte Dorian, és megborzongott.

– A nap fényének hiánya megmérgezi a testet, az elmét pedig megbomlasztja. A sötétben az ember eltéved, és soha nem talál vissza ahhoz, aki egykor volt.

– Én inkább...

– Inkább meghalnál? – Christina megállt. Ez volt az első alkalom, hogy valami haragféle csengett a hangjában. A szemét összehúzta, és mintha hirtelenjében éveket öregedett volna.

– Az életosztón arra kötelez, hogy túlélj. Nem olyan egyszerű dolog ám lemondani az életről. Csak a legerősebbek képesek azt mondani, hogy elég volt, de ők kevesen vannak. A többiek a természetre bízzák magukat, és addig várnak, amíg el nem jön a nagy nap.

– Itt senki sem hisz az istenekben?

– Aki látott már gyereket éhen halni, az tudja, hogy ezek a dajkamesék nem léteznek. Mégis melyik Istenség fordítaná el az arcát, amikor egy csontsovány ifjú az életéért könyörög? Az itteni embereknek az élet az utolsó kapaszkodó, a háló a

zuhanás fékezésére, ami a haláluk pillanatáig az övüké marad, ami felett ők rendelkezhetnek. A magasban táncolva félelmetesebbnek tűnik a zuhanás, mint a föld alá bújva.

Dorian kíméletlennek és elszomorítónak találta a monológot, ugyanakkor volt benne nyers igazság, amivel azonosult. A lány kétségkívül remekül bánt a szavakkal: nem a felmenői, és nem is a rangja tette érdemessé arra, hogy a nála természetesebb férfiakat vezesse. A szájából minden egyes kiejtett szónak súlya volt. *Sokat kell még látnom, tapasztalnom és tanulnom. Az életkönyörtelenségéről, a hitről, a szegénységről, a lemondásról. De leginkább a reményről.* Mert már látta, hogy nemcsak a kilátástalanság pislogott a falak mellett álló emberek szemében, hanem a bizakodás is a szebb jövő iránt.

– A születendő gyermeked édesapja is itt él? – kérdezte Dorian.

A lány alig láthatóan összerezett.

– Ő már nincs velünk – mondta kimérten. – Nyolc héttel ezelőtt magas láz kezdte gyötörni, három nappal később kiütések lepték el a testét. Aztán... – A kemény hang egy pillanatra megremegett.

Dorian lesütötte a szemét. Szégyellte magát amiatt, hogy egyáltalán szóba hozta.

– Itt nincs föld, ahova eláshatnánk – folytatta Christina, mint aki késztetést érez arra, hogy könnyítsen a lelkén.

– A szélnek adjuk az élettelen testeket: legurítjuk őket Andakúr sziklafalán, a feneketlen mélybe. Az a hely a mi temetőnk.

– Mégis mennyi halott van odalent?

– Nem tudom, és nem is akarom megtudni.

– Bocsáss meg... Nem akarok túl sokat kérdezni – mondta Dorian, a lány heves reakcióját látva.

– Szeretem a kérdéseidet – felelte Christina. – Őszinték és helyénvalók.

A beszélgetést a két nagydarab őr szakította félbe. Odahajoltak a lányhoz, és súgtak neki valamit. A válasz, amit kaptak, az arckifejezésükből ítélve nem nyerte el a tetszésüket.

– Hosszú még az út a déli kapuig – mondta, és a következő elágazásnál balra kanyarodtak. – Azt hiszem, szükségünk lesz egy kis pihenőre, mielőtt elérjük a kijáratot.

Dorian ellenkezni akart, de Christina faképnél hagyta, és előrement az embereivel. Vetett egy pillantást Vukrah'-ra, aki a vállát vonogatta.

– Meg kell bízunk benne – mondta. – Nincs más választásunk.

Akaratlanul is az az emlékfoszlány furakodott be a fejébe, melyben a fiú arról számolt be, hogy a Kirekesztettek élelem híján az elesett társaikat eszik meg. Ennek hatására megtorpant, és elnézte a lány távolodó alakját. *Vajon igazat szól, vagy csak csapdába csal a szikla mélyében?*